

Arrest

nr. 177 649 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Hamme, vertegenwoordigd door de Burgemeester
de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de eerste verwerende partij (de gemeente Hamme) en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat J. CREYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij (de Belgische Staat).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 19.12.2015 werd ingediend door:

Naam: B.
Voornaam: M.
Nationaliteit: Slovakije
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: slovaquie
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Immers, de aanvraag tot verblijfsrecht van de referentiepersoon, zijnde de moeder van betrokkene, werd op datum van 07.04.2016 door middel van een bijlage 20 geweigerd. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

1.2. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan B.M.,

geboren te [...],

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te [...],

bevel gegeven de genaamde B.M.,

geboren te slovaquie, op 30.03.1999,

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te [...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 30.05.2016

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af."

1.3. Het beroep dat is gericht tegen de beslissingen die betrekking hebben op de moeder van verzoekster, is gekend onder het nr. 191.086.

2. Over de rechtspleging

De gemeente Hamme is niet de auteur van de bestreden beslissing en is evenmin betrokken bij de totstandkoming ervan, zodat deze partij terecht vraagt om buiten de zaak te worden gesteld.

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, werd bij brief van 8 september 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd daarbij uitgenodigd om het administratief dossier neer te leggen en desgewenst de nota neer te leggen binnen de acht dagen na kennisgeving. Zij heeft tijdig het administratief dossier overgemaakt, doch geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het Verdrag van 04 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).”

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Doordat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het feit dat de familiale en relationele bindingen van verzoekster primordiaal in België liggen, wordt artikel 8 geschonden van het EVRM, dat in België rechtstreekse werking geniet.

De bestreden beslissing kan niet worden gerijmd met het recht op respect voor het privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoekster, die in België onder hetzelfde dak woont met haar gezin, zijnde haar stiefvader, haar moeder en haar zus, reeds volledig ingeburgerd in België. Te meer zou het gezin als het ware in twee gesplitst worden, de vader en de jongste (gemeenschappelijke) dochter met een geldig verblijfsdocument in België als gevolg van het welslagen van de aanvraag bijlage 19, die in België mogen blijven, en de oudste dochter Monika (van een andere vader) en verzoekster die zouden worden uitgewezen. Dit enkel en alleen omdat het klaarblijkelijk administratief en praktisch moeilijk is een recent attest van gehuwde staat te verkrijgen.

Het is evident dat de weigering van een verblijfsmachtiging en de eventuele uitwijzing naar het land van herkomst met zekerheid een schending inhouden van het gezins- en familieleven van verzoekster.”

3.2. Het tweede middel is genomen uit de schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- “en/of” het proportionaliteitsbeginsel. Het wordt als volgt uiteengezet:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. De stiefvader en moeder van verzoekster zien in het land van herkomst geen mogelijkheden om gelet op hun fysieke toestand enige kans te maken op de arbeidsmarkt. Zowel de moeder als de stiefvader van verzoekster zou door een mogelijke uitwijzing hoogstwaarschijnlijk haar laatste kans verliezen om een aangepaste tewerkstelling te vinden. Daarenboven zou het gezin dat verzoekster en haar moeder hier hebben opgebouwd, met verzoekster en haar zus die hier schoolgaand zijn en reeds vlot Nederlands spreken, uit elkaar vallen. De zus en haar stiefvader zijn verblijfsgerechtigd, verzoekster en haar moeder niet. Het hoeft geen betoog dat dergelijke situatie rampzalig zou zijn voor het hele gezin.

Men moet de situatie individueel en in concreto beoordelen, wat onvoldoende is gebeurd. Hierdoor zijn de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Dit is des te meer een noodzaak gelet op de uiterst specifieke en ongelukkige situatie waarin verzoekster en haar gezin zich vinden. Wanneer eindelijk de uitzichtloze situatie van het gezin B. een succesvol einde naderde, de vader van het gezin dhr. V. B. kreeg een arbeidsovereenkomst aangeboden en kon zo zijn aanvraag bijlage 19 succesvol afronden, kreeg verblijfsdocumenten voor verblijf in België, evenals zijn dochter Z.. Het enige wat nog ontbreekt om het gehele gezin gerechtigd in België te laten verblijven in een attest van gehuwde staat. Verzoekster en haar gezin doen op heden dan ook alles om dergelijk attest in hun land van herkomst te bekomen.

Bovenvermelde gevolgen c.q. overwegingen van de bestreden beslissing gaan manifest in tegen het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De Gemeente Hamme houdt geen rekening met de individuele situatie van verzoekster, die dreigt te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, niet alleen met verlies van haar huidige

gezinssituatie, sociale bindingen en uitzicht op een tewerkstelling, maar tevens met zeer nefaste gevolgen voor beide dochters van verzoekster, die in België volledig zijn ingeburgerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. De thans bestreden beslissing geeft integendeel blijk van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door de Gemeente Hamme.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoekster, heeft de bestreden beslissing duidelijk ook het redelijkheidsbeginsel en/of het proportionaliteitsbeginsel geschonden."

3.3. Het derde middel, door verzoekster vierde middel genoemd, is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, en gestoeld op de volgende argumentatie:

"Verzoekster verwijst naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

De Gemeente Hamme heeft nagelaten om zijn beslissing op een degelijke manier te motiveren, doordat inhoudelijk de bal herhaaldelijk wordt misgeslagen in weerwil van de objectieve feiten, waardoor het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Deze materiële motiveringsplicht houdt immers in dat de inhoud en de motivering van een beslissing zinnig moet zijn, en in overeenstemming met de objectief aangetoonde feiten. Dit is in casu manifest niet het geval.

De motivering in casu gaat zonder twijfel onvoldoende in op de individuele toestand/situatie van verzoekster, en miskent de objectieve feiten, zoals hoger reeds werd uiteengezet."

3.4. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld:

3.4.1. In eerste instantie moet erop worden gewezen, zoals dat reeds onder punt 2 werd vastgesteld, de gemeente Hamme geen partij is bij deze zaak.

3.4.2. Voorts moet erop gewezen dat de middelen identiek zijn als deze die werden uiteengezet in het beroep van verzoeksters moeder, gekend onder het nr. 191.086. In de mate dat verzoeksters grieven gericht zijn tegen de beslissingen die werden genomen in hoofde van haar moeder, moet worden vastgesteld dat deze niet het voorwerp uitmaken van het huidige beroep, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is. Ten overvloede kan worden verwezen naar de overwegingen van het arrest nr. 177 648 van 10 november 2016 in de voormelde zaak 191.086, die luiden als volgt:

"3.4. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld:

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4.2. Verzoekster diende op 19 december 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als echtgenote van haar man die de Slovaakse nationaliteit heeft en een verblijfsrecht heeft in België. Daarbij werd haar gevraagd om een attest van gehuwde staat voor te leggen.

Het wordt niet betwist dat verzoekster dit attest niet heeft voorgelegd, meer nog, verzoekster bevestigt dat zij dit attest niet heeft voorgelegd en dat zij alles in het werk stelt om dat alsnog te doen.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat “de betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie; De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn een recent bewijs van gehuwde staat met B. V. ingediend.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de verwerende partij, eens zij heeft geconstateerd dat de noodzakelijke documenten niet werden bijgevoegd en daardoor niet is aangetoond dat aan de criteria werd voldaan, nog zou moeten overgaan tot enige proportionaliteitstoets in het algemeen of op grond van artikel 8 van het EVRM in het licht van de individuele situatie van de aanvrager (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Om dezelfde reden kan een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel evenmin worden aangenomen, en is verder ook niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

3.4.4. In de mate dat verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij in de nota heeft vastgesteld dat verzoekster een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en dat zij naar aanleiding daarvan in het bezit werd gesteld van een nieuwe bijlage 19.

Wanneer de verwerende partij een bijlage 19 aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing houdende afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de

uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die maatregel zelf (cfr. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het beroep heeft aldus op dat vlak geen voorwerp meer."

3.4.3. De eerste bestreden beslissing werd genomen, niet door de gemeente Hamme, zoals gezegd, maar door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die heeft vastgesteld dat, aangezien de aanvraag tot verblijfsrecht van de referentiepersoon, zijnde de moeder van verzoekster, werd geweigerd, zij zich niet bij haar kan voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist deze vaststelling niet, en bovendien werd het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die werd genomen in hoofde van verzoeksters moeder verworpen, zoals hiervoor is gebleken, zodat deze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Zoals ook reeds geoordeeld in het arrest nr. 177 648 , moet worden vastgesteld, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters individuele situatie in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet aantoonde dat de verwerende partij, eens zij heeft geconstateerd dat verzoekster zich niet kan voegen bij de referentiepersoon omdat deze zelf geen verblijfsrecht heeft gekregen zodat niet aan de criteria van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd voldaan, nog zou moeten overgaan tot enige proportionaliteitstoets in het algemeen of op grond van artikel 8 van het EVRM in het licht van de individuele situatie van de aanvrager (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Om dezelfde reden kan een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel evenmin worden aangenomen, en is verder ook niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

3.4.4. In de mate dat verzoekster het bevel tot terugbrenging viseert, moet erop worden gewezen dat uit de gegevens van de dossiers is gebleken dat verzoekster en haar moeder een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie hebben ingediend en dat zij naar aanleiding daarvan in het bezit werd gesteld van een nieuwe bijlage 19.

Wanneer de verwerende partij een bijlage 19 aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Dit staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing houdende afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. (cfr. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het beroep heeft aldus op dat vlak geen voorwerp meer.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De gemeente Hamme wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS